

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci **žalobcov: 1. V.,** bytom M., **2. M.,** bytom M., zastúpených *JUDr. K., advokátkou*, so sídlom A., proti **žalovanému: Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Chlumeckého 2, P.O.BOX 57, za účasti vedľajšieho účastníka **JUDr. I.**, so sídlom v B, R., správcu konkurznej podstaty úpadcu spoločnosti J.J. spol. s r.o. v konkurze, so sídlom v B., M., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. LPO-1978/2006/S1 zo dňa 26. júna 2006, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 1S/318/2006-50 zo dňa 4. augusta 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/318/2006-50 zo dňa 4. augusta 2009 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom ani vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcov proti rozhodnutiu žalovaného **Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky** č. LPO-1978/2006/S1 zo dňa 26. júna 2006, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil rozhodnutie Katastrálneho úradu v Banskej Bystrici č. P4/2006 zo dňa 22.2.2006. Týmto rozhodnutím Katastrálny úrad v Banskej Bystrici vyhovel protestu Krajskej prokuratúry Banská Bystrica č. Kd 2118/05-9 zo dňa 13.12.2005 v zmysle § 24, § 26, § 27 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre

v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) a zrušil rozhodnutie Správy katastra Banská Bystrica č. V3434/2003 zo dňa 25. júla 2005, ktorým správa katastra povolila vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti bytu č. 58 do katastra nehnuteľnosti.

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil ustanovením § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), § 22 ods. 1, 2, 4, § 41 ods. 1, 2 a § 44 ods. 1, 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“), keď s poukazom na tieto zákonné ustanovenia dospel k záveru, že žalovaný správny orgán ako aj správny orgán prvého stupňa v preskúmvanej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci správne zistili skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver a preto ich rozhodnutia sú skutkovo a právne správne. Podľa názoru súdu žalovaný správny orgán správne potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorým protestu prokurátora vyhovel a zrušil rozhodnutie správy katastra zo dňa 25.7.2005 č. V3434/2003 a odvolanie žalobcov zamietol, pretože správa katastra týmto rozhodnutím porušila právnu normu ustanovenú v § 41 ods. 2 v spojení s § 31 ods. 1, 2, 3 katastrálneho zákona v spojení s § 3 ods. 1 a 4 správneho poriadku, keďže povolila vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na základe návrhu doručeného na správu katastra v poradí druhom, pričom o návrhu, doručenom na správu katastra v poradí prvom, týkajúcom sa totožnej nehnuteľnosti, nebolo právoplatne rozhodnuté. Týmto postupom správa katastra konala v rozpore so zásadou priority zápisov ustanovenou v § 41 ods. 1 katastrálneho zákona. Uviedol, že sa nemohol stotožniť s právnym názorom žalobcov, že zápisom na list vlastníctva v roku 2003 nemohlo dôjsť a ani nedošlo k porušeniu princípu uvedenom v ustanovení § 41 ods. 2 katastrálneho zákona a ani teoreticky nemohlo dôjsť k porušeniu práv spoločnosti P. s.r.o., nakoľko tejto spoločnosti zo zmluvy predloženej správe katastra pred návrhom na zápis ich vlastníckych práv k predmetnej nehnuteľnosti, žiadne práva nevznikli, keďže zmluva v prospech spoločnosti P. s.r.o., ako listina nemohla vyvolať účinky poradia práv a teda ani účinky zápisu, keďže tieto skutočnosti boli preukázané až rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sž-o-KS 7/2006, ktorým bolo rozhodované o rozhodnutí správy katastra v časti o zamietnutí návrhu na vklad účastníkov zmluvy zo dňa 3. júla 2002 (uzavretej medzi spoločnosťou J. spol. s r.o. ako predávajúcim a spoločnosťou P. s.r.o. ako kupujúcim). Dôvodil, že až do tejto doby nebolo v zmysle citovaných ustanovení katastrálneho zákona preukázané, či títo účastníci kúpnej zmluvy môžu resp. budú zapísaní ako vlastníci predmetných nehnuteľností a preto až po vydaní tohto rozhodnutia mohol byť riešený v zmysle ustanovenia § 41 ods. 1 katastrálneho zákona návrh na vklad vlastníckeho práva k bytu č. 58 v prospech žalobcov ako vlastníkov. Uviedol ďalej, že posudzovanie vkladového konania vo veci návrhu vedeného na správe katastra pod V-3434/2003 v intenciách ustanovenia zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov by bolo možné len za predpokladu, že by konanie vedené na správe katastra pod V 237/2003 bolo právoplatne skončené. Z vyššie uvedených dôvodov preto vzhliadol napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného za súladné so zákonom a žalobu

podľa § 250j ods. 1 OSP ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešným žalobcom, ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe zrušenia rozhodnutia žalovaného č. LPO-1978/2006/S1 zo dňa 26. júna 2006 a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie, vytýkajúc prvostupňovému súdu nesprávne právne posúdenie veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Zároveň sa domáhali vrátenia súdneho poplatku v sume 265,55 € a náhrady trov odvolacieho konania, ktorých výšku bližšie nešpecifikovali.

Trvajúc na tom, že vo vkladovom konaní vedenom na správe katastra pod V 3434/2003 nedošlo k porušeniu katastrálneho zákona, keďže pre absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy uzavretej medzi spoločnosťou J. s.r.o. ako predávajúcim a P. s.r.o. ako kupujúcim, neprešlo na kupujúceho vlastnícke právo, zdôraznili, že práve neexistencia práva nevyvolala porušenie zásady priority zápisov na list vlastníctva. Dôvodili ďalej tým, že keďže správa katastra v konaní V 237/2003 vklad v celom rozsahu zamietla, povolením vkladu vlastníckeho práva v ich prospech v konaní V 3434/2003, nedošlo príslušným správny orgánom k porušeniu ustanovenia § 41 ods. 2 katastrálneho zákona, nakoľko právo k tej istej nehnuteľnosti inému účastníkovi nevzniklo, zároveň poukazujúc na tú skutočnosť, že ich práva na nadobudnutie bytu z dôvodu, že požiadali o jeho prevod do vlastníctva, nemôžu byť dotknuté iným, hoci aj skôr prebiehajúcim, konaním. Nesúhlasiac s tvrdením žalovaného, že napadnutým rozhodnutím neboli ich práva priamo dotknuté uviedli, že práve zrušením rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva sa vec vráti do štádia opätovného rozhodovania o návrhu na vklad, v ktorom bude správny orgán posudzovať vec podľa skutkových a právnych skutočností existujúcich v čase vydania nového rozhodnutia, ktoré sa však v porovnaní so skutkovými a právnymi skutočnosťami prítomnými v čase podania návrhu na vklad vlastníckeho práva podstatným spôsobom zmenili, a to konkrétne v tom, že konanie o nahradenie prejavu vôle vedené pod sp. zn. 13C/53/00 nie právoplatne skončené z dôvodu, že vedľajší účastník po vyhlásení konkurzu, do tohto konania nevstúpil, pričom v čase, keď žalobcovia podávali návrh na vklad bol rozsudok č.k. 13C/53/00-499 o nahradení prejavu vôle opatrený doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti. Poukázali aj na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí vydanom pod sp. zn. 5SŽ-o-KS 7/2006 dňa 25. januára 2007 na strane 5 uviedol, že na rozsudok okresného súdu č. k. 13C/53/00-499 sa musí nazerať ako na právoplatný a to až do okamihu, kedy sa súdnym rozhodnutím neodpustí zmeškanie lehoty na odvolanie. Zdôrazniac, že rozsudok č.k. 13C/53/00-499, ktorým bol nahradený prejav vôle spoločnosti J.J. spol. s r.o. uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu, bol v období od 29. júla 2003 do 28. júna 2006 právoplatný, uviedli, že pokiaľ dôjde k novému rozhodovaniu o návrhu na vklad, stratia možnosť stať sa vlastníckmi bytu, keďže konanie o nahradenie prejavu vôle, je prerušené. Vrátenia súdneho poplatku v sume 265,55 € zdôvodnili tým, že na základe výzvy súdu uhradili v kolkoch súdny poplatok v sume 10.000,--SK (331,94 €) podľa položky 10 písm. e) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, pričom správne mal byť vyrubený súdny poplatok podľa položky 10 písm. a) citovaného zákona v sume 2.000,-

-SK (66 €), nakoľko žaloba bola podaná proti rozhodnutiu správneho orgánu rozhodujúceho v druhom stupni.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov, navrhujúc žalobu v celom rozsahu zamietnuť (správne sa mal domáhať potvrdenia napadnutého rozsudku prvostupňového súdu ako vecne správneho podľa § 219 OSP) uviedol, že ustanovenie § 41 ods. 2 katastrálneho zákona zakotvuje zásadu priority zápisov spočívajúcu v tom, že práva k tej istej nehnuteľnosti musia byť zapísané v poradí, v akom bola zmluva, verejná listina alebo iná listina na správu katastra doručená. Uviedol ďalej, že v čase vydania rozhodnutia v konaní vedenom pod V 3434/2003 nebolo právoplatne skončené konanie vedené pod V 237/2003, predmetom ktorého bola kúpna zmluva s totožným predmetom prevodu, ako v konaní vedenom pod V 3434/2003. Informoval tiež, že na Krajskom súde v Banskej Bystrici prebieha súdne konanie pod sp. zn. 24Sp 26/2005, predmetom ktorého je súdny prieskum rozhodnutia vydaného správou katastra pod V 237/2003, ktoré konanie nie je doposiaľ právoplatne skončené, nakoľko bol rozsudok napadnutý odvolaním spoločnosťou J. s.r.o.. Z uvedeného mal teda za to, že rozhodnutím, ktorým správa katastra povolila vklad vlastníckeho práva, bol porušený zákon. Poukázal zároveň na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 13C 53/00-499, ktorým bol nahradený prejav vôle spoločnosti J. s.r.o. ako predávajúceho uzavrieť so žalobcami zmluvu o prevode vlastníctva bytu č. 58, ktorý rozsudok podľa vyznačenej doložky právoplatnosti a vykonateľnosti nadobudol právoplatnosť dňom 29. júla 2003, čo znamená, že v čase rozhodovania o návrhu na vklad V 3434/2003, bol tento pre správu katastra zaväzujúci. Stotožnil sa s názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici vyslovenom v rozsudku sp. zn. 24Sp 26/2005 zo dňa 10. novembra 2005, podľa ktorého samotné podanie odvolania (spoločnosťou J. s.r.o.) po uplynutí lehoty spolu so žiadosťou o odpustenie zmeškania lehoty nemá za následok, že rozsudok prestane byť právoplatný s tým, že toto by nastalo až právoplatnosťou rozhodnutia súdu o odpustení zmeškania lehoty. Namietal absenciu základnej podmienky súdneho prieskumu správneho rozhodnutia ustanovenej v § 244 ods. 3 OSP, a to že musí ísť o rozhodnutie správneho orgánu vydané v správnom konaní, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti žalobcov, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti žalobcov dotknuté, dôvodiac, že rozhodnutím žalovaného neboli žalobcovia priamo ukrátení na svojich právach, nakoľko vyhovením protestu prokurátora a zrušením rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu sa vec vrátila do štádia, kedy bude prvostupňový orgán opätovne rozhodovať o návrhu na vklad a až takéto rozhodnutie, či už pozitívne alebo negatívne, je spôsobilé vyvolať zákonom predpokladané účinky s priamym dosahom na práva alebo povinnosti žalobcov, ktoré podlieha preskúmaniu v súlade s § 244 a nasl. OSP (podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/42/2008 v obdobnom prípade).

Vedľajší účastník vo svojom písomnom vyjadrení považoval tvrdenia žalobcov uvedené v odvolaní za nepravdivé, nemajúce oporu v platnom práve a účelové. Uviedol, že Správa katastra Banská Bystrica pri povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech žalobcov pod V 3434/2003 zo dňa 25. júla 2005 celkom zrejme a preukázateľne porušila ustanovenie § 41 ods. 2 v spojení s § 31 ods. 1, 2 a 3

katastrálneho zákona v spojení s § 3 ods. 1 a 4 správneho poriadku (z ktorých jednoznačne vyplýva, že správa katastra nemôže rozhodnúť o návrhu na vklad doručenom jej v poradí druhom, predtým než právoplatne rozhodne o návrhu doručenom jej v poradí prvom), keďže v tomto prípade povolila vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na základe návrhu (žalobcov) doručeného na správu katastra v poradí druhom, pričom o návrhu doručenom na správu katastra v poradí prvom, týkajúcom sa totožnej nehnuteľnosti (č. V 237/2003) nebolo právoplatne rozhodnuté. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. októbra 2008, sp. zn. 1Sžo 42/2008, týkajúci sa rovnakej právnej veci len s iným účastníkom konania na strane žalobcu, v ktorom odvolací súd na str. 8 konštatoval nasledovne: „...Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný správny orgán správne potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorým protestu prokurátora vyhovel a zrušil rozhodnutie správy katastra zo dňa 25. júla 2005 č. V 3438/2003 a odvolanie žalobkyne zamietol, pretože správa katastra týmto rozhodnutím porušila právnu normu ustanovenú v § 41 ods. 2 v spojení s § 31 ods. 1, 2, 3 katastrálneho zákona v spojení s § 3 ods. 1 a 4 správneho poriadku, keďže povolila vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na základe návrhu doručeného na správu katastra v poradí druhom, pričom o návrhu doručenom na správu katastra v poradí prvom týkajúcom sa totožnej nehnuteľnosti nebolo právoplatne rozhodnuté. Týmto postupom správa katastra konala v rozpore so zásadou priority zápisov ustanovenou v § 41 ods. 2 katastrálneho zákona...“ Namietal aj proti tvrdeniu žalobcov, že v čase keď podávali návrh na vklad, bol rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, vo veci nahradenia prejavu vôle č.k. 13C 53/00–499 právoplatný, zdôrazniac, že tento nikdy právoplatnosť nenadobudol, keďže spoločnosť J. s.r.o. proti nemu podala riadne a včas odvolanie a toto konanie nie je dodnes právoplatne skončené, navyše rozsudok č.k. 13C 53/00-499 bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 15Co 33/06-841 zrušený a celá vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Vychádzajúc z uvedeného mal za to, že Správa katastra Banská Bystrica pri povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech žalobcov vychádzala z neprávoplatného rozsudku, navyše zrušeného nadriadeným súdom, čím celkom zrejme postupovala v rozpore so zákonom, konkrétne v rozpore s ustanovením § 31 ods. 2 katastrálneho zákona v spojení s § 36b ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 79/1996 Z. z. s tým, že túto skutočnosť rovnako vyhodnotil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky už v spomínanom rozhodnutí zo dňa 21. októbra 2008, sp. zn. 1Sžo 42/2008 nasledovne: „... Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že prokurátor v proteste zo dňa 13.12.2005 vytýkal správe katastra, že v konaní č. 3438/2003 vychádzala z doložky právoplatnosti rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 2.4.2003, č.k. 13C 53/00-499, ktorý mal nahradiť prejav vôle zo strany predávajúceho, bez toho, že by si náležite overil túto skutočnosť. Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, v zmysle ktorých bol zápis vlastníckeho práva správou katastra zo dňa 25.7.2005 č. 3438/2003 v rozpore s § 31 ods. 1, 2, 3 katastrálneho zákona v spojení s § 41 ods. 2 a s § 3 ods. 1, 4 správneho poriadku, posudzovanie právoplatnosti rozsudku súdu, ktorým bol nahradený prejav vôle predávajúceho, v tomto štádiu konania je právne bezvýznamné. Súčasne však odvolací súd dáva do pozornosti, že i v tejto ďalšej časti bol protest prokurátora dôvodný, pretože z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 15Co 33/06-841, predloženého v odvolacom konaní vedľajším účastníkom vyplýva, že rozsudok

Okresného súdu v Banskej Bystrici č.k. 13C 53/00-499, ktorým bol nahradený prejav vôle predávajúceho J.J. spol. s r.o., bol zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie...“ S poukazom na ním uvedené skutočnosti mal za to, že Správa katastra Banská Bystrica pri povolení vkladu v prospech žalobcov postupovala v rozpore so zákonom, pričom porušila nie jeden, ale rovno niekoľko právnych predpisov a princípov vkladového konania. Napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu vyhodnotil za správne tak po skutkovej, ako aj právnej stránke, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho potvrdenie, ako rozhodnutie vecne správne. Záverom poukázal na princíp právnej istoty uplatňujúci sa v právnom štáte v tej súvislosti, že iné rozhodnutie odvolacieho súdu by bolo v rozpore s týmto princípom, keďže o tom, že rovnaký postup Správy katastra Banská Bystrica pri povoľovaní vkladov síce v prospech iných účastníkov, avšak zakladajúci sa na identickom skutkovom stave bol nezákonný, už právoplatne rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom právoplatnom rozsudku zo dňa 21.10.2008, sp. zn. 1Sžo 42/2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné priznať úspech.

Predovšetkým Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zdôrazňuje, že predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov vydaných na základe vyhovenia protestu prokurátora.

Protest prokurátora je právnym prostriedkom, ktorým prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy [§ 21 ods. 2 písm. a) zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“)].

Konanie o proteste prokurátora je osobitné konanie, v ktorom sa rozhoduje, či všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným orgánom verejnej správy, opatrením alebo rozhodnutím bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis. Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie o proteste prokurátora sa primerane vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (§ 24 zákona o prokuratúre).

Proti rozhodnutiu o proteste prokurátora sa môžu účastníci konania odvolať alebo podať rozklad; na konanie o odvolaní alebo rozklade proti rozhodnutiu o proteste prokurátora sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (§ 27 ods. 1, písm. c/ zákona o prokuratúre, § 69 ods. 4 správneho poriadku).

Podľa § 69 ods. 1 správneho poriadku, ak sa protest prokurátora podal na správnom orgáne, ktorý rozhodnutie vydal, môže tento orgán sám svoje

rozhodnutie, proti ktorému protest smeruje, zrušiť alebo nahradiť rozhodnutím zodpovedajúcim zákonu.

Inštitút protestu prokurátora ako jeden zo špecifických prostriedkov dozoru prokuratúry slúži predovšetkým na nápravu nezákonných rozhodnutí orgánov verejnej správy - na odstraňovanie právnych pochybení, ktoré vznikli v príslušnom konaní. V rámci tohto dozoru prokuratúra uplatňuje svoju pôsobnosť vo vzťahu k orgánom verejnej správy tým, že podaním protestu prokurátora možno vyvolať preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu (ale nie priamo jeho zmenu alebo zrušenie). Podaním protestu prokurátora vzniká právny vzťah medzi správnym orgánom a prokurátorom. Základným obsahom tohto vzťahu je právo prokurátora žiadať vybavenie protestu (zrušiť právoplatné rozhodnutie alebo ho nahradiť novým, ktoré bude v súlade so zákonom a s ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi) a povinnosť správneho orgánu rozhodnúť o proteste prokurátora. Treba zdôrazniť, že od podania protestu až do vydania rozhodnutia o proteste nevzniká právny vzťah medzi účastníkmi konania a konajúcim správnym orgánom ani medzi účastníkmi konania a prokurátorom - podanie protestu sa uskutočňuje nezávisle od vôle účastníka a to aj vtedy, ak dal k takému konaniu podnet.

Správny orgán, ktorý rozhodnutie vydal, má dve možnosti – buď protestu prokurátora vyhovie alebo mu nevyhovie resp. mu vyhovie iba čiastočne.

V prvom prípade ide o špeciálny prípad autoremedúry, pri ktorom sa nevyžaduje súhlas účastníkov konania. Účastník konania má ale zákonné právo podať proti rozhodnutiu o proteste prokurátora riadny opravný prostriedok (§ 69 ods. 4 správneho poriadku).

Keďže predmetom odvolania (rozkladu) je rozhodnutie o proteste prokurátora t.j. len rozhodnutie vydané v konaní upravenom v § 69 správneho poriadku, v odvolaní (rozklade) nie je možné napadnúť rozhodnutie vydané v správnom konaní o základe veci. Odvolanie sa teda pripúšťa len v otázke, či sa protestu prokurátora malo alebo nemalo vyhovieť.

To isté platí aj pre súdne preskúmovacie konanie podľa piatej časti OSP.

Jednou z podmienok postupu podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodnutie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“, t.j. preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov je, že návrhom napadnutým rozhodnutím a postupom správneho orgánu došlo k ukráteniu na právach tej fyzickej alebo právnickej osoby, ktorá tento návrh podáva (§ 247 ods. 1 OSP), ako aj že ide o rozhodnutie, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 3 OSP).

V zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 43/03, I. ÚS 3/01, I. ÚS 37/95) požiadavka zakotvená v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (podľa ktorého *kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak; z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.*) tiež nemôže byť závislá od toho, v akom type (druhu) správneho konania (riadneho alebo mimoriadneho) sa rieši spor o právo, ktorý vzhľadom na svoju povahu nemôže byť vylúčený z právomoci súdu.

Z týchto dôvodov môže byť predmetom preskúmania súdom aj právoplatné rozhodnutie správneho orgánu vydané v konaní, ktorým bolo vyhovené protestu prokurátora. Predmetom preskúmania súdom v tomto prípade však môžu byť len rozhodnutia vydané v konaní o proteste prokurátora, nie pôvodné rozhodnutia správneho orgánu, ktoré bolo protestom prokurátora napadnuté; úlohou súdu v takomto preskúmovacom konaní nie je riešiť otázku zákonnosti predchádzajúceho rozhodnutia z hľadiska ich obsahu.

Nakoľko ustanovenie § 247 ods. 2 OSP dovoľuje všeobecným súdom, aby v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmali len tie rozhodnutia, ktoré nadobudli právoplatnosť po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, a žalobcovia sa domáhali preskúmania rozhodnutia žalovaného v konaní o proteste prokurátora, predmetom preskúmania súdom v prejednávanej veci mohla byť len zákonnosť tohto rozhodnutia resp. aj zákonnosť rozhodnutia Katastrálneho úradu v Banskej Bystrici, ktorým vyhovel protestu prokurátora, a to z hľadiska, či protestu prokurátora malo alebo nemalo byť vyhovené.

Vychádzajúc z obsahu protestu prokurátora, ktorý odôvodnil tým, že boli porušené ustanovenia § 41 ods. 2 a § 31 ods. 1, 2, 3 katastrálneho zákona a ustanovenia § 3 ods. 1 a 4 správneho poriadku, ani odvolací súd nezohliadol nijaký dôvod, pre ktorý by nemalo byť protestu prokurátora vyhovené. Nepochybil preto krajský súd, keď žalobu zamietol.

K námietke žalovaného, že v danom konaní nebola splnená základná podmienka ustanovená v § 244 ods. 3 OSP, nakoľko jeho rozhodnutím neboli žalobcovia priamo ukrátení na svojich právach, najvyšší súd poukazuje na zhora uvedenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj to, že zrušením rozhodnutia Správy katastra Banská Bystrica č. V 3434/2003 z 25. júla 2005, ktorým správa katastra povolila vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti bytu č. 58 do katastra nehnuteľnosti, k zásahu do práv a právom chránených záujmov žalobcov dôjsť mohlo, nakoľko sa zmenilo ich právne postavenie vo vzťahu k predmetnému bytu. Najvyšší súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že v zmysle judikatúry a ustálenej súdnej praxe súdnemu preskúmaniu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“ nepodlieha na základe žaloby fyzickej alebo

právnickej osoby **iba rozhodnutie**, ktorým správny orgán nevyhovie protestu prokurátora, nakoľko takéto rozhodnutie nie je rozhodnutím, ktorým sa zakladá, mení alebo zrušuje právo alebo povinnosť fyzickej alebo právnickej osoby ani sa priamo ich práv alebo právom chránených záujmov alebo povinností netýka (pozri bližšie napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci, sp. zn. 4SŽ 94/2003 - 12/2005 ZSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcov v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a z týchto dôvodov napadnutý rozsudok § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 246c veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP ako aj s poukazom na § 151 ods. 1, 2 OSP tak, že žalobcom nepriznal ich náhradu, pretože neboli v tomto konaní úspešní, žalovanému preto, že mu z dôvodu neúspešného odvolania žalobcov žiadne trovy nevznikli a ani ich náhradu neuplatnil a vedľajšiemu účastníkovi preto, že ich náhradu neuplatnil.

Záverom k žiadosti žalobcov o vrátenie súdneho poplatku v sume 265,55 € najvyšší súd uvádza, že krajský súd súdny poplatok žalobcom nevyrubil správne, pretože výška súdneho poplatku za žalobu v danom prípade nebola 10.000,--Sk, ako rozhodol krajský súd, ale 2.000,--Sk (66 eur), a to titulom poplatku z návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby podľa položky 10 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako Prílohy k zákonu o súdnych poplatkoch. Súdny poplatok vo výške 10.000,--Sk podľa položky 10 písmeno e/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako Prílohy k zákonu o súdnych poplatkoch v znení účinnom do 30.6.2007 nebol poplatkom z *návrhu* na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby, ale išlo o *poplatok za konanie* o žalobách proti rozhodnutiam a postupom ústredných orgánov štátnej správy a iných orgánov s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky, pričom pre platenie tohto poplatku v zákone o súdnych poplatkoch nie je (resp. nebol) určený ani poplatník (§ 2 ods. 1 a ods. 4 veta druhá zákona o súdnych poplatkoch) a povinnosť zaplatiť tento poplatok mohla vzniknúť až nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým sa povinnosť zaplatiť poplatok uložila v súvislosti s rozhodnutím vo veci samej (§ 5 ods. 1, písm. h/ zákona o súdnych poplatkoch). O vrátení súdneho poplatku je príslušný rozhodnúť, a to aj bez návrhu, súd, ktorý bezdôvodne zaplatený poplatok prevzal (§ 11 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 24. novembra 2010

JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth